

NOVOS CANTARES

por ANTONIO COUCEIRO FREIXOMIL.

Casou Antón c'unha vella,
i-eu conteille un conto a Antón:
— Era unha vella i-un cesto...
i-o conto aquí rematou.

Miña casita tarrea:
valer non valerás nada,
mais cada pedriña tua
é un anaquifio da i-alma.

Mozo que eu queira ha de ter
n'esta mocíña un espello,
e para reverse o'il,
nin luxalo, nin rompelo.

A avaricia está nos ricos
e nos probel-a fachenda:
todos faguemol-o mal,
cada un á sua maneira.

Eu teño un parente rico,
¡Dou ó demo a parentela!
¡Tanto eu son parente de il
canto é miña a sua facenda!

Casáronse vello e nova,
Isto non foi o mais malo,
porque casaron dous vellos...
porque dous vellos casaron.

C'un pouco que ti me levas
i-outro pouco que eu me axudo
podemos xuntol-os dous
ir hasta o cabo do mundo.

Casei c'unha delgadiña
coma a palla do centeo,
i-o mismío que unha palla
un día levouma o vento.

Non te fundes no que fuches;
fundate no que es agora,
que si fuches e non es,
total, coma si non foras.

Así a un fillo aconsellaba
un tendeiro moi langrán:
— Trata con xente de ben,
que é a mais doada de engañar.

Presume Rosa de moza,
e ten razón, abofellas:
non pasa por ela un ano,
que os anos quedanse n'ela.

Vaya ben ou mal o preito,
ten o escribano de mau;
faga ou non cara unha moza,
non sobra qué a faga a nai.

¡Sempre louvando a probeza
nos seus sermos Don Martiño!
E louva que louvarás,
ja il vâelle os seus cartíños!

Ven a sel-o ayuntamento
coma unha vaca de moitos:
ninguén a quere manter,
mais muxila queren todos.